

Spørgsmaal, han rettede til mig om, hvor vidt Fiskerne der have Ret til at gaa til Land, hvorsomhelst de ville, hvorved han navnlig henbiste til Grindefangsten, skal jeg tillade mig at gøre opmærksom paa, at det er ganske vist, at Loven om Grindefangst giver Fiskerne Ret til at drive Dyrene paa Land, hvorsomhelst de ville, og til at skjære dem op der og altsaa have dem liggende, indtil de kunne faae dem fordelte og udleverede, men det sfter imod Auerkjendelsen af Forpligtelsen til at give Fordegodsseierne Andel i Fangsten. Fordegodsseieren har Ret til en Fjerdedel af hele Fangsten, saa at det ikke udelukkende er i Fiskernes Interesse, at denne Tilladelse gjælder. Desuden kommer dertil, at Fangsten fordeles ikke blot til dem, der drive Hvalerne paa Land, men til enhver Person, ethvert Menneske i et bestemt Distrikt, saa at man egentlig ikke kan sige, at der eksisterer en særlig Forret for Fiskerne til at benytte og drage Fordel af Stranden, hvorsomhelst de ville. Og denne Ordning er naturligvis begrundet i, at Grindefangsten har en saa stor Betydning for hele Landets Beboere, at der i dens Interesse maa gjøres en Undtagelse fra alle mulige Regler angaaende Eiendomsretten til Landet ved Havet. Det er fremdeles i Christian V.'s norffe Lov, som gjælder for Færøerne, tilladt dem, som finde en død Hval paa Havet, at føve den til Land, skjære den op og lægge den op der imod at give Erstatning til Eierne af Bladsen. Hvad de almindelige Fiskere angaar, anses det ikke for nogen Ret, de have, at komme op paa Land og trække deres Baade op, hvor de ville, og lægge deres Fangst der, undtagen i Nødtilfælde, og dette bestrides endda af Eierne af Fordegodsset. Ifke en Gang ved Fuglefangsten have de Fiskere, der bo omkring de Steder, hvor Fuglene findes, nemlig paa Fuglebjergene, og som fange Fugle, Lov til at betræde Landet for at tage Fuglene. Nei, det er i Loven bestemt, at de ikke maa komme i Land. De kunne tage de Fugle, som flyve i Luften, men paa Land maa de ikke komme. Der er altsaa paa Færøerne ikke en saadan Ret for Fiskerne til at benytte Stranden, hvorsomhelst de ville, til deres Erhverv undtagen i disse enkelte Tilfælde, som jeg har tilladt mig at give Oplysning om.

Ordføreren (Thorup): Angaaende Vædringsforslagene under Nr. 1 og 2 til § 1 vedrørende Bornholm skal jeg tillade mig at bemærke, at jeg haaber, at Thinget vil følge Udvalgets Flertal og navnlig ikke stemme for Vædringsforslaget under Nr. 2; thi den Opfattelse, som det ærede Medlem

for Veile Amts 2den Valgtreds (Berg) gjorde gjældende, at give vi først Retten bort, faae vi den vanskelige tilbage, passer ikke. Der er nemlig her ikke Tale om at give Retten bort. Vi have Alle hævdet, at vi have denne Ret, og det er kun af Hensigtsmæssighedshensyn, at Sildefiskeriet i en vis Del af Mæret skal være fælles for Alle. Jeg skal gøre opmærksom paa, at under en tidligere Underøgelse, hvor Amtmændene i Kjøbenhavns Amt og Frederiksborg Amt bleve forespurgt, saavel som ogsaa den tidligere Amtmand paa Bornholm, blev det gjort gjældende, navnlig af den sidste, at det var til ligesaa stor Skade for Bornholmerne, dersom man vilde holde Svenskerne ude fra vort Soterritorium, som for disse, naar vi samtidig skulde være udelukkede fra det svenske. Han gjorde gjældende, at Sildefiskeriet drives paa den Maade med Noget, som kaldes Net eller Næring, at de toble 30—100 Net sammen og drive dem ud navnlig om Aftenen og blive ved at drive til om Morgenen, og det beror da paa Vind- og Strømforsholdene, hvor de komme hen, saa at de ligesaa godt kunne komme over til Sverig som ud til Bornholm (Berg: Det gjøre de ikke!). Det ærede Medlem siger, at det gjøre de ikke, men jeg er tilbøielig til at tro, at de gjøre det til visse Tider, det kan der næppe være Tvivl om efter den Maade, hvorpaa dette Fiskeri drives. Men Alle ere enige om at indskrænke det svenske Sildefiskeri ved Bornholm saa meget som muligt, og den ærede Minister kan vel ingenlunde mene, at han skulde ved en Traktat gaa videre end han nu er gaaet. Han er egentlig bundet ved dette Lovforslag, naar det bliver ophøiet til Lov, og naar saa 1890 indtræder, og han ikke kan enes med den vedkommende Regering i Sverig, bliver Forholdet saaledes, at Svenskerne beholde deres Soterritorium, og vi beholde vort, og jeg haaber, at den ærede Minister vil hæbde det, saa at vi ikke blive forurettede af Svenskerne. Det tror jeg for Øvrigt nok, at han vil, og jeg haaber ogsaa, at vort Naboland ikke bliver forurettet, thi jeg ønsker en fredelig Overenskomst om dette Spørgsmaal mellem Nabolandene. Jeg anbefaler altsaa at stemme imod Underædringsforslaget, men derimod for Flertallets Forslag. Hvad § 6 angaar, skal jeg ikke opholde mig ved den, idet jeg kan slutte mig til, hvad der er blevet udtalt af det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2den Valgtreds (Hage) og det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgtreds (E. F. Larsen). Jeg tror, at den ærede Minister her har en feil Opfattelse. Jeg er overbevist om, at